

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 23.března 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Benešové a soudců JUDr. Hany Hubáčkové a Mgr. Petra Fassatiho, projednal odvolání obžalovaného **Ch. P.**, nar. xxx v xxx, státní příslušník Italské republiky, v ČR bytem xxx, xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17.ledna 2022, sp.zn. 7 T 153/2021 a rozhodl

t a k t o:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

při nezměněném výroku o vině zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, se obžalovaný

Ch. P.,

nar. xxx v xxx, státní příslušník Italské republiky, v ČR bytem xxx, xxx

o d s u z u j e

Shodu s prvopisem potvrzuje: Eva Klímová

podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k **samostatnému peněžitému trestu** ve výměře 30 (třicet) denních sazeb, přičemž výše denní sazby činí 1 000 (tisíc) Kč, tedy **celkem 30 000 (třicet tisíc) Kč**.

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 7 T 153/2021 ze dne 17.1.2022 byl obžalovaný Ch. P. uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst.1 tr.zákoníku, jehož se podle výroku napadeného rozsudku dopustil tím, že:
dne 10. 8. 2021 v 7:27 hodin na xxx, xxx, přistoupil k prosklené přepážce směnárny Change nacházející se v přízemí xxx xxx xxx a po její pracovníci O. F., narozené xxx, anglicky požadoval nejprve vydání 1.000 € a následně 1.000 Kč, přičemž sáhl pravou rukou pod své sako a sdělil jí, že má u sebe pistoli a že ji střelí do obličeje, což následně naznačil levou rukou, a poté, co poškozená O. F. v obavě o své zdraví utekla do zázemí směnárny, od přepážky odešel. Za toto jednání byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků za současného stanovení přiměřené povinnosti podrobit se během odkladu trestu adiktologické léčbě závislosti na alkoholu. Dále byl obžalovanému uložen peněžitý trest v celkové výši 25.000 Kč.
2. Proti tomuto rozsudku včas a řádně podal odvolání obžalovaný prostřednictvím svého obhájce, které směřuje do výroku o vině i trestu. Obžalovaný nesouhlasí s právní kvalifikací jednání, nesouhlasí s tím, že se jedná o zločin loupeže a je přesvědčen, že žalovaný skutek není trestným činem. Dále nesouhlasí s popisem skutku, který neodpovídá provedenému dokazování. Poukazuje na to, že z přepisu obsahu kamerového záznamu neplyne, že by měl říci, že má pistoli a že ji střelí do obličeje. Zvuková stopa nebyla z technických důvodů v rámci hlavního líčení přehrána. Zmiňuje i délku incidentu, který trval 40 vteřin, obžalovaný se nechová nestandardně, nemá zakrytý obličej a pracovníci směnárny fakticky nijak neohrožuje. Vyloučil, že by jeho jednání bylo vedeno loupežným úmyslem, pracovnice směnárny si situaci vysvětlila mylně a zpanikařila. Domnívá se, že posoudit celý incident jako zločin loupeže se všemi trestněprávními důsledky, je zcela nepřiměřené. Uvědomuje si, že se choval nevhodně a nepřijatelně, jednalo se z jeho strany o opilecký exces, ale je nezbytné zhodnotit, zda byly naplněny všechny znaky zločinu loupeže. Svého jednání lituje, což po celou dobu trestního řízení projevoval, uvědomuje si nevhodnost svého chování, ale popírá loupežný úmysl a vyhrožování poškozené střelením do obličeje. Zmínil také, že sám začal navštěvovat adiktologickou ambulanci a léčí svoji závislost. Navrhuje, aby byla použita zásada subsidiarity trestní represe a nebyla uplatněna trestní odpovědnost, neboť jeho jednání neodpovídá z hlediska společenské škodlivosti běžně se vyskytujícím trestným činům loupeže. Navrhuje, aby byl rozsudek zrušen, a aby odvolací soud rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby.
3. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadeného rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné, ale pouze v otázce trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Eva Klímová

4. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení rozsudku, kdy koneckonců ani odvolatel takovéto vady řízení nalézacímu soudu přímo nevytykal.
5. Ze spisového materiálu je patrné, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu nalézací soud provedl potřebné a reálně dostupné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí. Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch a při hodnocení shromážděných důkazů obvodní soud následně postupoval tak, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a jeho zhodnocení pak vyústilo správně ve výrok o vině obžalovaného P. žalovaným trestným činem. Jestliže nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu k bezpečnému prokázání viny ve smyslu napadeného rozsudku plně postačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, shledal-li dokazování úplným a zároveň zjistil-li, že při analýze důkazního materiálu bylo postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení. Hodnocení důkazů výlučně spadá do domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tj. soudu prvního stupně a odvolací soud, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, je tímto hodnocením vázán, pokud rozbor důkazů je proveden v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, k čemuž v daném případě nepochybně došlo.
6. Nalézací soud se v rámci odůvodnění svého rozsudku s obsahem provedených důkazů řádně vypořádal, jeho závěry jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud plně akceptuje, že prvostupňový soud o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá, když bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, zejména výpovědi poškozené, jakož i záznamu celého incidentu a listinných důkazů, jež spolu vzájemně korespondují a dle odvolacího soudu tvoří ucelený řetězec důkazů, které bez pochybností prokazují vinu obžalovaného. Odvolací soud se s logickým odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje.
7. Pokud se týká odvolání obžalovaného a jeho námitek v otázce viny, tak s nimi se odvolací soud nemohl ztotožnit a považuje je za nedůvodné a neodpovídající skutkovým zjištěním, byť si je vědom, že obžalovaný má právo hájit se způsobem, jaký uzná za vhodný. Provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný přistoupil k okénku směnárny a požadoval částku 1000 Euro a následně 1000 Kč, přičemž posléze si ukazoval pod bundu a řekl pistol, aby následně rukou naznačoval střelbu (zkráceně řečeno). Takové zjištění plyne jak z výpovědi poškozené, ale zejména z kamerového záznamu, který si i senát odvolacího soudu opakovaně prohlédl, včetně zvukové stopy, jež odpovídá přepisu založeném ve spise. Odvolací soud proto nemá pochybnosti ohledně průběhu skutkového děje a plně se ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že obžalovaný se dopustil svým jednáním zločinu loupeže. Obžalovaný, byť

evidentně ovlivněn alkoholem hovořil o pistoli a zároveň ukazoval pod bundu, kde ruku následně držel. Druhou rukou posléze naznačil střelbu směrem k poškozené. Z formálního hlediska proto není pochyb o tom, že znaky skutkové podstaty byly zcela naplněny. Odvolací soud však nemohl přisvědčit ani námitce stran nízkého stupně společenské škodlivosti, neboť zjištěné skutečnosti tomu nenasvědčují. Obžalovaný prokazatelně svým jednáním oprávněně vyděsil poškozenou, která nemohla z ničeho tušit, že skutečné úmysly obžalovaného snad nejsou loupežné a zbraň ani nemá. K tomu odvolací soud uvádí, že pro naplnění všech znaků zločinu loupeže, včetně jeho společenské škodlivosti není podstatné, zda zmiňovanou zbraň pachatel skutečně má. Již samotná zmínka o ní splňuje zákonnou podmínku pohrůžky násilí. S ohledem na uvedené nemohla být aplikována zásada subsidiarity trestní represe a na obžalovaného je nutné uplatnit trestní odpovědnost, přičemž konkrétní okolnosti jednání vzal odvolací soud v úvahu v rámci rozhodování o uloženém trestu. Jednání obžalovaného proto bylo nalézacím soudem správně právně kvalifikováno jako zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst.1 tr.zákoníku a odvolací soud se s takovým závěrem ztotožnil.

8. Odvolací soud následně v důsledku podaného odvolání přezkoumal i uložený trest a v tomto směru se s nalézacím soudem neztotožnil a dospěl k závěru, že výrok o trestu, tak jak byl nalézacím soudem učiněn, vykazuje rysy nepřiměřenosti vzhledem k osobě obžalovaného a konkrétním okolnostem jeho jednání. Vyměřený trest lze označit za příliš přísný. Odvolací soud vědom si formální závažnosti zločinu loupeže dospěl k závěru, že lze na obžalovaného působit toliko trestem peněžitým, jako trestem samostatným, přičemž je přesvědčen, že takový závěr neodporuje zákonným podmínkám trestního zákoníku. Není pochyb o tom, že jednání pachatele směřovalo k získání majetkového prospěchu (§ 67 odst.1 tr.zákoníku). Pokud se týká povahy a závažnosti zmíněného trestného činu (§ 67 odst.3 tr.zákoníku) je podle odvolacího soudu nutno vycházet z konkrétních okolností a konkrétní závažnosti daného jednání. V tomto směru proto dospěl odvolací soud k závěru, že byť obžalovaný spáchal zločin loupeže, což je ze své podstaty závažný a vysoce společensky škodlivý trestný čin, je možné přisvědčit obhajobě, že se vymyká běžně se vyskytujícím trestným činům loupeže právě samotným způsobem provedení, jakož i osobou obžalovaného, který byl při svém jednání ovlivněn jednak alkoholem, tak i kokainem, což na jeho jednání mělo vliv, byť ne takový, aby jej nemohl ovládat a bylo možno učinit závěr, že za své jednání nemá být trestně odpovědný. Odvolací soud vzal v úvahu i postoj obžalovaného v rámci trestního řízení, jeho opakovaně projevenou lítost, jakož i sebereflexi, kterou prokázal i dobrovolným a pravidelným podstupováním adiktologické léčby. S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti a osobu obžalovaného dospěl odvolací soud k závěru k možnosti působit na obžalovaného toliko samostatným peněžitým trestem, a to v celkové výměře 30.000 Kč. Uložený trest je povinen obžalovaný uhradit na výzvu soudu, která mu bude zaslána, jinak se vystaví nebezpečí přeměny peněžitého trestu na trest nepodmíněný. V tomto směru proto odvolací soud výrok o uloženém trestu změnil a uložil trest nový.
9. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když zrušil rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst.2 tr. řádu v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl znovu a uložil nový trest.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Eva Klímová

Proti tomuto rozsudku nelze podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 23. března 2022

JUDr. Petra Benešová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Eva Klímová